

Bekösz'...

Ez itt a *Beköszöntő* helye lenne. Próbáltam megúszni, elkerülni. Az utolsó napig bíztam, hogy egyszer ez az oldal is megtöltődik, betelik és mondhatom majd, íme kifogytunk a lapokból, nem maradt hely, nincsen rá szavam. Hova? De nem. Remek szerkesztőségben dolgozom. Pár nap alatt kiderült. Úgyelnek a karakterekre. Számra. Kicentizik az oldalakat. És persze pont az első maradt üresen. Kellemes helyzet – írhatom (idézójelben természetesen) – az első lapszám összeállítása közben, az első lap száma fölött megtölteni a teret, szinte nincs is idő leírni a címet. Mit is írhat ilyen helyzetben a szerző, szerkesztő. Talán, amit magában gondol. Kösz; be jó! Alkalom.

Majd próbálja számba venni lehetőségeit. Nem sok maradt. Számot kell adnia. Ez jó mondat, több mindenre igaz. Mindenre. Le kéne írnia, mit akar ebben a paradox helyzetben tenni, hisz miközben meg kell szerkesztenie az első lapszámot, írnia is illene róla, hogy miként.

Minden bekezdés nehéz. Bele kell kezdeni. Egyre. Ez természetesen magába foglalja valami végét. Tudom, minden újban ott van a gyanú, amire ha rákérdezzünk, meg sem fogalmazható, hogy mi az, csak az újtól való berzenkedés megmagyarázhatatlan ösztöne. Valami reflex. Nincs mese, folytatni kell ezt az írást. A folyóirat szerkesztését. *Palócföld* van. Lesz. Mindig is volt. Ha a Kedves Olvasó elkezd lapozni, erről mihamarabb meggyőződhet, így, írott formában is. Már a következő oldalon, ha a borító nem győzte volna meg. Nem kell megijedni. Van, ami maradt, van, ami lassan változik. Az előbbiekről nem is szólok többet, az avatott olvasó hamarjában nyugtázhajta.

Ellenben lesznek állandó rovatok, fiatal, tehetséges szerzők, vélhetően színvonalas versek, prózák, tanulmányok, beszélgetések és illusztrációk. Maradnak hagyományos pályázataink (lásd kiírás). De próbálunk színesebbek, elevenebbek lenni. Haladni a koral.

100 éves a *Nyugat*. 54 a *Palócföld*.

Többször elolvastam, Ignotus miként kezdte. Nem bírom ki, hogy ne parafrazáljam: ...A palócokkal is úgy vagyunk, mint a legtöbb iskolai szerzeményünkkel: tisztelettel elegy semmit nem gondolás, amit nevük hallatára érzünk. S mint ahogy a megszokás gondolatlansága révén némely ismerősünk külső formájáról két kép is tud bennünk élni – a régi, amikor még látásból ismertük, s a mostani...

Az egyiket próbáljuk megismertetni olvasóinkkal. Örülünk, hogy olvassa ezen sorokat. És most lapozzon!

Köszönöm.

Mizser Attila
főszerkesztő